Parašė Viačeslavas Osinovskis
Ketvirtadienis, 10 Lapkritis 2011 21:42

Jei paklaustų, kokių žuvų žūklė spiningu įdomiausia, antrąją vietą skirčiau lydekų gaudymui. Pirmoje, be abejo, upėtakių žvejybai. Labiausiai mėgstu gaudyti didesnius egzempliorius, nebent keletą valandų atmojavęs spiningu nieko nepešu ir, kad nelikčiau “sausas”, pasuku į pakrantes pagaudyti mažesnių. Puskilograminė lydeka, manyčiau, nėra labai rimtas laimikis. Tikrai nematyčiau nieko blogo, jei leidžiamų imti lydekų ilgio limitas būtų “pailgintas” 10 cm. Niekada nevelku namo krūvos lydekų: jei gerai pagaunu, pasiimu tik vieną, na, nebent lydeka kibdama tiek susižalojo, kad paleista nebeišgyventų.

Didelė lydeka – dideliame gylyje Rudenį dažniausiai gaudau Zarasų rajono ežeruose, kuriuos dar nevisiškai “išsėmė” brakonieriai su verslininkais. Atšalus vandeniui lydekos nėra tokios judrios, ir per dieną meškeriotojas sulaukia mažiau kibimų nei vasarą, antra vertus, tie kibimai būna kur kas rimtesnių lydekų. Lydekas gaudau visą rudenį, iki pat ledo, ir galiu neabejodamas pasakyti, kad jos maitinasi ir visą lapkritį.

Anksčiau gaudydavau lydekas negiliuose sėkliuose netoli kranto, bet jau keletą metų dažniau žvejoju gelmėse. Ne kartą teko įsitikinti, kad sugadinti stambesnį “žvėrį” didesniame gylyje labiau tikėtina nei pakrantės sėkliuje. Paprastai užtenka 5-6 metrų gylio, nors kartais ilgai lauktą stuktelėjimą pajuntu tik švystelėjęs blizgę į 8 metrų gelmę.

Pagal žūklės sąlygas pritaikiau ir masalus. Anksčiau mėgstamiausias prievilas buvo antro numerio sukrė, o dabar drąsiai naudoju penkto numerio “Komet”, “Aglia” tipo ar trečio, ketvirto numerio “Long” tipo besisukančias blizges. Prie pasenusių stereotipų norėčiau priskirti ir

nuomonę, esą rudenį lydekos laikosi netoli kranto, kad galėtų pasmaguriauti vandenin traukiančiomis varlėmis. Išties per tą laiką, kai meškerioju, yra buvę tokių žvejybų, kada stambios lydekos kibo tik pusmetrio gylyje. Manyčiau, toks periodas, kai lydekos suplaukia į seklumas, trunka labai trumpai ir pataikyti jo metu spiningaujant tik savaitgaliais – labai nedidelė tikimybė. Žūklės gelmėje verta atsisakyti tik tada, jei matai, kad pakrantėje “verda” gyvybė ir vartosi lydekos. Paprastai, kiek teko pastebėti, stambios lydekos rudenį mieliau laikosi netoli žiemojimo duobių ir retai kada jas palieka.

Sukrė tinka geriausiai Ja minėjau, kad gaudydamas lydekas dažniausiai naudoju 3-5 numerio sukriukes. Gal tai įpratimo reikalas, bet jomis pasitikiu labiausiai. Sukriukė – patrauklus masalas tuo, kad visada gali jausti jos judesius, neklysdamas pasirinkti tinkamiausią traukimo greitį. Vartykles, voblerius ir guminukus naudoju keik rečiau. Kartą bandžiau suskaičiuoti, kiek laiko žvejoju su vienos rūšies masalais. 70 procentų žūklės laiko teko sukriukėms, 15 procentų- vartiklėms, 10 procentų – vobleriams ir tik 5 procentai – guminiams masalams. Nors keletas voblerių dažnai padovanojo man po lydeką. Tiesa, vobleriai gelmių lydekų žūklėje nepatogūs tuo, kad net geriausieji modeliai nepasiekia reikiamo gylio, o žvejojant didesniais skęstančiais vobleriais sunku kontroliuoti jų vedimą palei dugną. Vartyklės šiuo požiūriu geriau, tačiau naudoju ne įprastas “jūras” ar “jūrates”, o originalaus dizaino blizges. Jos kartais būna vienintelė išeitis, kai ant nieko kito nekimba. Prie guminukų nesu įpratęs, todėl juos naudoju rečiausiai.

Masalų spalvos

Vanduo rudenį paprastai būna gerokai nuskaidrėjęs, todėl vengiu ryškių spalvų masalų. Dažniausiai rišu matinio atspalvio klasikinių spalvų sukres arba su vadinamosios natūralios serijos lipdukais. Efektyviausi rudenį, bent jau man, yra žalios spalvos lapeliai su kokiu nors nedideliu raudonu akcentu. Gal todėl, kad man pamėgtuose ežeruose pagrindinis lydekų maistas ešeriukai. Iš tikrųjų kiekvieno ežero lydekos turi savo mėgstamas spalvas, o kokios jos – reikia tiesiog žinoti. Tinka ir kitų atspalvių sukriukės, tik svarbu, kad jų spalvos derėtų tarpusavyje. Daugiau pagaudęs ilgainiui supranti, kokios spalvos tarpusavyje dera, o kokios – ne. pagrįsti tai teoriškai nesiimsiu, tiesiog kiekvienas daugiau patirties turintis spiningautojas atranda savas tiesas. Galiu tik pasakyti, kad nuotraukoje esančios sukriukės, vobleriai ir guminiai masalai tikrai sėkmingi, bet negaliu pasakyti kodėl. Prie universalių blizgių norėčiau priskirti “Mepps Long” tipo sukriukę su raudonu lipduku, kuri man yra atnešusi sėkmę daugelyje įvairiausių ežerų. Paskutinis “mados klyksmas” kalbant apie masalų spalvas – paspalvinti, užtepti nedidelį akcentą ant sukriukės ar vartyklės lapelio vandeniui atspariais markeriais.

Kur ieškoti lydekų?

Norėdamas rasti didžiąsias lydekas, pirmiausia turi ieškoti staigaus dugno nuolydžio. Dugno šlaitas gali būti ir nedidelis, bet turi akivaizdžiai išsiskirti. Pavyzdiui, tyrinėdamas dugną matai seklumą su žolėmis, besidriekiančią bemaž tolygiai 3-4 m gylyje. Ir staiga už jos 5-6 metrų duobė. Va, čia jau “stovi” plėšrūnės, gali bandyti laimę ant tokio skardžio krašto. Dugną tiriu paprastai: pirmą sykį užmetęs leidžiu blizgei nuskęsti ant dugno ir iš lėto ją traukiu. Jei dugną dengia žolės, tai iškart pajusi. Tada stenkis surasti, kur jos baigiasi ir prasideda gylis. Jei jauti, kad jau lapelis kabinasi, sukelk ritę smarkėliau, kad blizgė praplauktų šiek tiek aukščiau žolių. Visas spiningavimo menas ir yra “atmušti ranką” pagal kiekvieną aukliukę ir traukti ją tokiu greičiu ,kad ji nei skęstu, nei kiltų viršun. Jeigu pasirinktos vietos dugnas be jokių kliuvinių, Ir lygus kaip stalas, tai, mano manymu, neverta nė laiko gaišti. Paprastai tokiose vietose net

nebandau, iškart plaukiu kitur. Žuvų ieškiklis, manyčiau, praverčia tik gaudant nežinomame ežere. O žinomoje vietoje visą informaciją apie dugno pobūdį gali suteikti gerai išlavinta spiningautojo ranka. Joks echologas tau nepasakys, kokiu greičiu traukti blizgę, o ir dugno žolių aukštį jis nupiešia tik apytiksliai, taigi viskas priklauso nuo žvejo įgūdžių. Apie įrankius nenorėčiau daug kalbėti, nes kiekvienas žvejys juos renkasi pagal savo norus ir galimybes. Mano nuomone, gelmių lydekų žūklei geriausiai tinka greitesnės akcijos spiningo kotas, palyginti nedidelio perdavimo ritė (~5:1), nestoras valas ir pavadėlis. Idealus lydekinio pavadėlio iki šiol nepavyko rasti, o iš visų bandytų bene geriausias, nors irgi turi trūkumų, yra volframinis.

Ruduo – tai metas, kai pati didžiausia tikimybė susikauti su stambia lydeka, todėl, manau, verta nepaisyti žvarbaus oro ir savaitgalį praleisti besisupant valtelėje. Gal ten, gelmėje, ims ir truktels tokia žuvis, kokios net nesapnavai? Argi, apie tai pagalvojus, įmanoma išsėdėti namie?

Viačeslavas Osinovskis